

Макаръ да чина зло не зная,
 Азъ пакъ не можехъ да изтрая:
 Веднага пушката дигнахъ
 И на лисицитѣ гръмнахъ.

Едни отъ тѣхъ се търкулиха,
 А други пъкъ на бѣгъ търтиха.
 Катъ листъ отроненъ на земята
 Мечокътъ падна ми въ краката.

И зина, нѣщо да говори,
 А самъ не знае що мърмори.
 Кракъ на глава му азъ сложихъ
 И кратко нему промълвихъ: